

TUTORING jako metoda edukacyjna

motto: ty umiesz stworzyć oryginalne rozwiązania indywidualnie nauczysz się geniusz swój odkrywać

1. Co to jest tutoring i po co adaptować go w szkole?

Tutoring to proces zindywidualizowanej edukacji. Nakierowany na **rozwój** podopiecznego: wiedzę, umiejętności i postawy. Istotą jest **relacja** tutorska pomiędzy tutorem a podopiecznym.

Budowana podczas **indywidualnych spotkań**, podczas których tutor **pomaga** podopiecznemu szukać **własnej drogi** do wiedzy, tożsamości i wielopłaszczyznowego rozwoju.

Tutoring jest metodą pracy z podopiecznym. Systematyczną, określoną terminowo przez konkretny czas np. jednego roku lub całego cyklu kształcenia, w zależności od miejsca pracy tutora z podopiecznym (szkoła, placówka wychowawcza, świetlica itd.). Kluczowe w tutoringach są cele podopiecznego. Nie wychowawcy, nauczyciela czy opiekuna. To mają być zawsze cele podopiecznego. Inną kwestią pozostaje to, w jaki sposób tutor wspomaga podopiecznego w tym aby ten właściwie mógł sformułować swoje cele czyli kierunkowskazy własnego rozwoju. To w tym momencie rozpoczyna się praca na uwalnianiu wewnętrznej motywacji podopiecznego i cały proces wzrostu w obszarach umiejętności, wiedzy, postaw, relacji, przekonań, w tym zwłaszcza przekonań na temat własnych możliwości.

Tutoring to **proces długofalowy** - daje możliwość pracy z uczniem na przestrzeni lat. W tym czasie tutor i uczeń mają okazję aby dobrze poznać się w różnego rodzaju sytuacjach. To niezwykle ważne w kontekście **budowania relacji opartej**

o szacunek, zaufanie, mistrzostwo tutora, który z czasem staje się **mentorem i autorytetem**. Przecież uczniowie i nauczyciele inaczej zachowują się w klasie, na zajęciach a inaczej w relacjach indywidualnych.

Idea tutoringingu sięga korzeniami starożytności i opiera się na **relacji mistrz - uczeń**. Jako metoda był wykorzystywany na średniowiecznych uniwersytetach. Szczególnie udoskonalony i wykorzystywany w kolegiach angielskich - Oxfordzie i Cambridge. Klasyk nowożytnego tutoringingu Michael de Montaigne (1533-1592), w swoich pismach („Essais”) wskazuje, że dobry wychowawca **„puszcza swojego wychowanka nieco truchcikiem przed sobą, iżby mógł ocenić jego krok i osądzić, do jakiego stopnia trzeba mu się powściągnąć, stosując się do jego siły”**.

Łacińskie tutor, tueri, tutus oznacza protektora. Tutus oznacza obrońcę, opiekuna małoletnich. W średniowieczu model tutora związany był np. z kierunkiem prawniczym, gdzie tradycyjny tok nauczania nie wystarczał aby opanować sztukę, jakim było prawo. Potrzebne było indywidualne nauczanie praktyczne: dyskusje, dowodzenie, uczenie się w działaniu czyli **kontakty nieformalne mistrza z uczniem**. Z czasem tutorem zaczęto określać człowieka, który miał troszczyć się o wychowanie powierzonego mu podopiecznego w jego domu. Byli to często prywatni nauczyciele - korepetytorzy. Model dla najzamożniejszych ☺.

W języku anglosaskim tutor to private teacher - opiekun, wychowawca, guwerner i korepetytor. Na uczelniach University teacher to wychowawca, kierujący indywidualnie pracą przydzielonej mu grupy studentów. Tutorami najczęściej zostawali studenci starsi stażem. Mieszkali ze swoimi podopiecznymi w jednym budynku. Opiekując się młodszymi tutorzy zdobywali doświadczenie w uczeniu innych i poszerzali także własną wiedzę i kompetencje.

Tutoring polegał na indywidualnej pracy tutora z podopiecznym podczas systematycznych, cotygodniowych spotkaniach tzw. sesji (tutorale). Tutor proponował wybór odpowiednich wykładów i lektur oraz zlecał wykonanie prac pisemnych. Potem, w czasie sesji, prowadzono **DYSKUSJĘ, STAWIANIE PYTAŃ, PREZENTACJĘ, OBRONĘ TREŚCI ESEJÓW PRZYGOTOWYWANYCH PRZEZ STUDENTA**.

Celem tutoringingu był rozwój naukowy (działania planowe i systematyczne) oraz rozwój moralny. Służyło temu z pewnością to, że spotkania miały charakter nieformalny np. w bibliotece. **Tutor nie był traktowany jak nauczyciel. Jego rolą nie było przekazywanie informacji. Student musiał sam je znaleźć**. Działania zmierzały do tego aby student stawał się samodzielny, potrafił oceniać dowody i łączyć ze sobą fakty.

Poprzez tutoring dążono do edukowania i wychowywania przyszłych liderów, przywódców, obywateli. Narzędzia najczęściej wykorzystywane przez tutorów w szkołach dla dorosłych:

- metody inne niż wykład, środki wizualne, pomoc w robieniu notatek,
 - dyskusja, ucząca reakcji polemicznych,
 - analiza i interpretacja tekstu,
 - wybór i przydzielanie literatury,
 - prace pisemne (miały zachęcać słuchacza do studiowania literatury uzupełniającej, pobudzać go do myślenia i rozważań)
- W Anglii do 1914 r wszystkie uniwersytety prowadziły kursy tutorialne.

Do Polski tutoring przybył w latach 80 - tych i 90 - tych - wprowadził go **profesor Zbigniew Pełczyński**, założyciel **Stowarzyszenia Szkoła Liderów - wykładowca z Oxfordu** (filozofia polityczna dla zainteresowanych). Pierwotnie implementowany w środowisku uniwersyteckim, dzisiaj znajduje zastosowanie w szkolnictwie niższym, w gimnazjach i szkołach średnich oraz podstawowych np. w szkołach prowadzonych przez fundację Sternik, obecnie także w szkołach publicznych. Laboratorium do wprowadzania tutoringu szkolnego stały się szkoły wrocławskie ALA - Autorskie Licea Artystyczne i Akademickie, założone i prowadzone pod patronatem koncepcji stworzonej przez **Mariusza Budzyńskiego**. Stąd właśnie idea tutoringu szkolnego rozprzestrzeniła się na wiele innych szkół, w tym także publicznych.

Szkoła polska XXI wieku określa (30 kwietnia rozporządzenie MEN w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno - pedagogicznej w publicznych szkołach, przedszkolach placówkach) zadania nauczycieli, grup wychowawczych, wychowawców, specjalistów zatrudnionych w placówkach: **rozpoznanie indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz indywidualnych możliwości psychofizycznych uczniów wraz z ich zainteresowaniami i uzdolnieniami.**

Nie ma mowy tutaj o tutorze ale można przyjąć, że jest to podstawa do tego aby legalizować korzystanie z tutoringu. W zasadzie rozporządzenie mówi co powinno się robić ale nie mówi jak to robić i za pomocą jakich narzędzi. **Oponenci metody tutoringu twierdzą, że jest ona strata czasu i pieniędzy.**

Relacja tutorska:

Mistrz (tutor) to doświadczony autorytet, który poprzez dialog z uczniem (podopiecznym) uwalnia jego zasoby aby ten mógł poszukiwać własnej drogi rozwoju.

- Mistrzu, jak długo mam czekać aby zostać mistrzem?

- Jeśli chcesz czekać to długo.

Definicja tutoringu szkolnego:

To specyficzna metoda oddziaływania pedagogicznego, zakładająca współpracę tutora

z podopiecznym bądź małą grupką podopiecznych, która poprzez zaplanowane działania, formalne a także nieformalne i spontaniczne prowadzi do rozwoju uczestniczących w niej osób.

Działalność tutora - może być nim nauczyciel, wychowawca, opiekun, rodzic, starszy kolega, rówieśnik lub wolontariusz, mieści się w obszarze nauczania a także wychowania.

Nauczyciel - tutor może być wybierany osobiście przez ucznia - podopiecznego.

Tutor ma posiadać wiedzę, doświadczenie, odpowiednią formację oraz umiejętność pracy jeden na jeden. Powinien umieć wykorzystywać narzędzia tutorskie w pracy z podopiecznym (mentoring, coaching) min.:

- pracować na pytaniach otwartych,
- aktywnie słuchać,
- udzielać informacji zwrotnej,

- wyznaczać cele,
- motywować, inspirować, wpływać,
- rozliczać z zadań,
- monitorować.

Osobowy wymiar wychowania (czyli stymulacja rozwoju, zwłaszcza sfera poznawcza), oparty jest w tutoringach na zasadach pedagogiki personalistyczno - egzystencjalnej profesora księdza Tarnowskiego. Jej główne założenia to:

spotkanie dwóch osób szacunek uczenie się od siebie
 najgłębsze "ja" wychowanie trwa całe życie
 wzajemne oddziaływanie samowychowanie
 otwarcie na nowości
 przekraczanie własnych słabości i trudności przekraczanie samego siebie
 bycie tu i teraz równowaga nauka pokory
 ugruntowanie wiedzy i systemu wartości
 uczenie się w chwili obecnej, która determinuje nasze wybory i działania

Po co implementować tutoring w polskiej szkole?

- Pomaga uczniowi w adaptacji szkolnej, pomaga „wejść” w szkołę.
- Tutor przejmuje „opiekę” nad uczniem.
- Tutor to źródło wiedzy dla innych nauczycieli.
- Tutor to partner do dyskusji dla podopiecznego, inny niż kolega i koleżanka oraz rodzic.
- Tutor tworzy relację z rodzicami podopiecznego i podejmuje współpracę.
- Tutoring rozwija talenty i mocne strony podopiecznego, niekoniecznie związane z matematyką, konkursem przyrodniczym czy polonistycznym.
- Tutoring umożliwia budowanie autentycznego autorytetu nauczyciela-wychowawcy. Na to trzeba sobie zapracować.
- Odświeża przyjemność nauczania w aspekcie wypalenia zawodowego i dostrzegania sensu pracy w zawodzie.
- Niweluje zachowania agresywne u podopiecznych, uczy jak porozumiewać się bez przemocy, jak współodczuwać.
- **Tyle wiesz ile zjesz to znaczy, jeśli spróbujesz to dostrzeżesz wszystkie aspekty tego, czym jest tutoring ☺.**

2.Cele tutoringingu:

- Dostrzec talent i rozwinąć potencjał

- Ukończyć szkołę z perspektywą „patrzenia do przodu” - planowania ścieżki kariery życiowej
- Pomoc w dorastaniu, dojrzewaniu, budowaniu systemu wartości, podejmowaniu decyzji, braniu odpowiedzialności za siebie

Dlaczego mnie nie było! No co? Wymyśliłem to z hejtów w szkole i z tego, że nie miałem zbyt dużo czasu na nagrywanie. Podobrał mi wszystkich hejterów. Sami nie wiedzą, że tacy ludzie są, ale no nic z tego nie zrobię. Taki więc nie rozpoczynam nową edycję filmu kanału. Od teraz? A zmiany to:

Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko
Wszystko

- Przejmowanie odpowiedzialności za własną naukę.
- Budowanie dobrych relacji interpersonalnych w szkole i poza szkołą.
- Wzmacnianie samodzielności, zwłaszcza w myśleniu i działaniu.

Termin realizacji tj. wywiązania się
dniami 2.2.24... 2016r.
Zobowiązania Tomasza – dokume
język polski – średnia ocen: 4,5
język angielski – średnia ocen: 5,0
język niemiecki – średnia ocen: 4,
Matematyka: 3,5 - 1,2
Fizyka: 4,0 - 1 3
Chemia: 3,5 + 3
Biologia: 4,5 - 3
Geografia: 3,5 + 3
Historia: 4,5 - 1,2 4

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered.

2. The second step is to gather relevant information and data.

3. The third step is to analyze the information and data.

4. The fourth step is to draw conclusions based on the analysis.

5. The fifth step is to communicate the findings and conclusions.

6. The sixth step is to evaluate the process and results.